

Cảm nhận về cuốn sách Tôi đi học

Tôi rất thích đọc sách hay xem báo về những tấm gương sáng, vượt khó để đi đến thành công, vinh quang như Nguyễn Đình Chiểu, Nguyễn Ngọc Ký, Trần Văn Thước, Nguyễn Công Hùng,... Trong đó, người tôi ngưỡng mộ nhất là thầy Nguyễn Ngọc Ký, cái tên rất thân thuộc với bao thế hệ thiếu niên Việt Nam đã trở thành biểu tượng của lòng quyết tâm và kiên trì. Sự quyết tâm kiên trì của thầy thể hiện rõ qua cuốn tự truyện “Tôi Học” do chính thầy sáng tác.

Lên 4 tuổi, Nguyễn Ngọc Ký bị liệt 2 tay, 7 tuổi tập viết bằng chân. Cả chặng đường tuổi thơ của ông chỉ có một ước mơ duy nhất là quyết chí đi học để được như những người bình thường. Và ông đã vượt lên sự run rủ của số phận, trở thành một nhà giáo ưu tú viết bằng chân. Cũng đôi chân ấy, ông đã viết sách, làm thơ, dạy học, tư vấn để vẽ lên một huyền thoại, một tấm gương vượt khó như biểu tượng cho nhiều thế hệ thanh thiếu niên Việt Nam noi theo.

Cuốn tự truyện nói về cuộc sống gian nan, khó khăn và ý chí phấn đấu của cậu học sinh khi bị liệt cả hai tay. Chuyện bắt đầu vào những năm thực dân Pháp sang xâm lược nước ta. Chúng thỉnh thoảng câu đại bác khiến dân làng chịu biết bao nỗi cơ cực, vất vả. Những pháo đại bác đã làm tan nát nhà cửa, nhiều người bị thương và nỗi đau mất mát nhất là cảnh mất đi người thân yêu của mình. Mỗi khi nghe tiếng súng giặc là dân làng tản ra những chiếc hầm ngoài đồng. Vào mùa đông trong một lần trốn giặc Ký đã bị cảm. Cơn sốt ngày càng tăng không thể mời thầy lang đến chữa trị vì bốn bên đều có giặc ba của Ký mời ông lang hàng xóm. Ba ngày trôi qua Ký đã tỉnh lại nhưng đôi tay bỗng nặng trĩu không thể nhấc lên nổi. Từ đó đôi tay Ký bị liệt khi mới 4 tuổi.

Kể từ ngày Ký bị liệt cả hai tay là những chuỗi ngày buồn tủi, gò bó như một con chim non đang lúc tập bay bị gãy cánh, bị bạn chê cười là “thằng què”. Suốt ngày Ký quanh quẩn trong nhà, thấy đôi lúc chán nên ra sân đình thấy bạn chơi sôi nổi, Ký muốn lao vào dự cuộc nhưng không thể. Từ ấy, mọi sinh hoạt của Ký phải dựa vào bố, mẹ hay các chị. Bây giờ nghĩ lại Ký thương bố mẹ nhiều lắm, lẽ ra ít nhất phải giúp đỡ bố, mẹ chén nước, cái tắm. Thế mà chả giúp được gì mà còn bắt bố mẹ hầu hạ đủ mặt.

Hòa bình lập lại, đất nước hoàn toàn giải phóng, làng quê trở nên nhộn nhịp lạ thường. Bà con trong làng ắp gọi nhau ra đồng cày cấy. Mọi sự thay đổi quay về chiều quỹ đạo nhưng tiếc thay đôi tay Ký mãi không thể như trước được. Rồi các lớp học được mở khắp nơi. Trẻ con nô nức đến lớp. Có các bạn của Ký là Bằng, Tam, Oánh cũng đến lớp vậy là chẳng còn ai chơi với Ký cả. Ở nhà cứ mỗi lần nghe tụi bạn đến lớp Ký thèm lắm. Ký quyết định ngấm bộn trẻ đi học. Qua mấy lần học trộm qua cửa sổ. Ký xin cô cho học cùng các bạn nhưng thấy tay Ký như vậy cô Cương ái ngại khuyên Ký về nhà chơi cho các bạn học. Bỗng Ký òa khóc. Cô Cương dẫn Ký ra ngõ. Về nhà Ký xin bố, mẹ cho đi học với các bạn. Cuối cùng, bố Ký đã xin cô Cương thấy Ký như thế mà ham học cô đồng ý. Sáng hôm sau cô Cương dẫn Ký vào lớp. Từ đó Ký được đi học.

Ký sung sướng, hả hê lắm. Trong lớp Ký ngồi cạnh Bằng, Bằng giúp Ký rất nhiều trong học tập và mỗi khi các bạn trêu Ký là Bằng bênh ngay. Trong lớp Ký được cô giáo dạy về nhà Ký được chị dạy thêm. Thấm thoát chưa bao lâu Ký đã nhận ra mặt chữ. Nhưng những đứa bạn học đã biết viết. Mỗi khi cô giáo đưa quyển vở Ký thấy tủi tủi không được như tụi bạn.

Một hôm buổi chiều, khi về nhà Ký gặp cô giáo và nói về những chiếc lá có những hình vẽ. Cô giáo bảo là do con chim dùng mỏ để vẽ. Về nhà Ký suy nghĩ mãi hay mình dùng mồm để viết nhưng không được làm sao lật tập. Ngày hôm sau Ký thấy đàn gà con bới rác tìm mồi. Ký quyết định bắt đầu viết bằng chân xem sao. Cô Cương biết Ký viết bằng chân nên đã cho một cây bút chì xanh đỏ, một quyển vở. Sau đó cô tập cho Ký viết bằng chân. Ban đầu mới tập bút cứ rớt hoài mọi người khuyên nên bỏ cuộc, nhưng vì không nản chí Ký đã viết được các con chữ và dần dần được cô giáo cho điểm 5,8 rồi 10.

Mùa thu năm ấy Ký phải xa cô Cương vào trường mới. Và cứ như thế từ lớp vỡ lòng đến khi tốt nghiệp trung học, Ký luôn là một học sinh giỏi, được thầy yêu bạn mến. Trong kì thi học sinh giỏi toán lớp 7 của miền Bắc, Ký đứng thứ 5. Lúc còn ở lứa tuổi thiếu niên, Nguyễn Ngọc Ký đã hai lần được Bác Hồ gửi tặng huy hiệu của Người.

Thầy Nguyễn Ngọc Ký luôn biết ơn những người đã quan tâm, chăm sóc Ký như: cô Cương, thầy Châu, thầy Chữ, thầy Bằng, Tam, Phụ, Liễu, Bích, Nghiệp,.. nhờ có thầy cô, bạn bè cậu bé bị liệt đôi tay nên Nguyễn Ngọc Ký mới được như ngày hôm nay.

Tôi rất thích cuốn sách này bởi lẽ nó là một câu chuyện thực tế tuy khó tin về một cậu bé bị liệt lại có thể trở thành một thầy giáo ưu tú nhưng tất cả là sự thật. Thầy đã dùng chân viết lên số phận của mình như một huyền thoại.

Điều tôi tâm đắc nhất ở cuốn sách là nội dung, lời văn chân thật gợi nhiều hình ảnh thôn quê như bọn trẻ chơi ở sân đình làm nhiều người gọi nhớ tuổi thơ của mình. Tôi rất thích câu “Tôi sẽ chẳng bao giờ quên quãng thời gian ngắn ngủi đáng yêu ấy, những ngày đôi tay của tôi còn lành lặn. Bây giờ nhớ lại, tôi ước gì được sống lại, dù chỉ đôi phút...” Lần đầu tôi đọc đoạn này tôi nhìn đôi tay của mình, cảm thấy hạnh phúc vô cùng và nghĩ nếu mình là Ký thì mình sẽ như thế nào, một cảm giác đau đớn thương tiếc bất chợt trong tim khiến tôi nhói lòng, thật đáng sợ. Điều tâm đắc thứ ba tôi thấy dụng ý tác giả viết cuốn sách này cho học sinh noi theo, sự kiên trì vượt khó của tác giả qua những câu chuyện trong sáng, chân tình trong mỗi trang sách sẽ mãi là ngọn lửa thấp sáng cho tâm hồn bao thế hệ.

Sau khi đọc xong cuốn sách nói về cuộc đời đầy khổ luyện và ý chí phấn đấu, vượt qua nghịch cảnh để đến với thành công của người thầy “tàn nhưng không phế”. Tôi đi học là cuốn tự truyện kể về chặng đường vất vả mà thầy Nguyễn Ngọc Ký đã trải qua. Câu chuyện chân thật về sự khổ luyện đầy cảm động của Nguyễn Ngọc Ký thật đáng để mọi người noi theo. Cuốn tự truyện Tôi đi học như một lời nhắn nhủ cho học sinh hãy cố gắng học tập tốt hơn, lao động và rèn luyện tốt hơn để sau này trở thành người có ích cho xã hội.

“Hãy sống đừng để cho một phút nào của tuổi trẻ trôi đi hoài phí. Không có gì ngày mai. Không đạt được nếu hôm nay ta biết học hết mình” (Nguyễn Ngọc Ký).